

Arrest

nr. 181 882 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2006 dient de verzoeker, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 9 juli 2009 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.2. Op 11 september 2009 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische

moeder. Op 22 februari 2010 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 43 958 van 27 mei 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 28 februari 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde genomen.

1.4. Op 17 maart 2011 is de verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Santiago de Chili (Chili).

1.5. Op 24 augustus 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder. Op 26 januari 2012 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 85 178 van 25 juli 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 7 mei 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder. Op 29 oktober 2013 beslist de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 122 960 van 24 april 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 12 augustus 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder. Op 11 februari 2015 beslist de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 152 972 van 21 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 12 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden. Betrokkene heeft een Chileens paspoort op zak maar hier staan geen inreisstempels in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 12/03/2012, 22/11/2013, 26/02/2015). Betrokkene werd daarnaast reeds gerepatrieerd naar Chili op 17/03/2011. Betrokkene heeft hierna opnieuw drie bevelen om het grondgebied te verlaten betekend en respecteert dus duidelijk de regels niet.

Betrokkene werd op 08/05/2008 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 6 maanden gevangenis voor diefstal met braak. Alsook op 20/09/2010 werd betrokkene een 2de maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 19 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Betrokkene heeft in totaal drie (3) aanvragen gezinshereniging ingediend (24/08/2011, 07/05/2013, 12/08/2014) op basis van zijn Belgische moeder R. A. C. (...). Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten (26/01/2012, 29/10/2013 en 10/02/2015) met een bijlage 20 dat hem betekend werd op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Betrokkene kreeg bij de betekening van de bijlage 20's steeds een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiemiddelen blijven contact houden met zijn moeder. Daarnaast staat het de moeder vrij om zijn zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden. Betrokkene heeft een Chileens paspoort op zak maar hier staan geen inreisstempels in.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft in totaal drie (3) aanvragen gezinshereniging ingediend (24/08/2011, 07/05/2013, 12/08/2014) op basis van zijn Belgische moeder R. A. C. (...). Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten (26/01/2012, 29/10/2013 en 10/02/2015) met een bijlage 20 dat hem betekend werd op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Betrokkene kreeg bij de betekening van de bijlage 20's steeds een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiemiddelen blijven contact houden met zijn moeder. Daarnaast staat het de moeder vrij om zijn zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 12/03/2012, 22/11/2013, 26/02/2015). Betrokkene werd daarnaast reeds gerepatriëerd naar Chili op 17/03/2011. Betrokkene heeft hierna opnieuw drie bevelen om het grondgebied te verlaten betekend en respecteert dus duidelijk de regels niet.

Betrokkene werd op 08/05/2008 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 6 maanden gevangenis voor diefstal met braak. Alsook op 20/09/2010 werd betrokkene een 2de maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 19 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Betrokkene heeft in totaal drie (3) aanvragen gezinshereniging ingediend (24/08/2011, 07/05/2013, 12/08/2014) op basis van zijn Belgische moeder R. A. C. (...). Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten (26/01/2012, 29/10/2013 en 10/02/2015) met een bijlage 20 dat hem betekend werd op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Betrokkene kreeg bij de betekening van de bijlage 20's steeds een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30dagen betekend op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs

normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem.

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Chili.
(...)”*

1.9. Op 12 augustus 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)”

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 12/03/2012, 22/11/2013, 26/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd daarnaast reeds gerepatrieerd naar Chili op 17/03/2011. Betrokkene heeft hierna opnieuw drie bevelen om het grondgebied te verlaten betekend en respecteert dus duidelijk de regels niet.

Betrokkene werd op 08/05/2008 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 6 maanden gevangenis voor diefstal met braak. Alsook op 20/09/2010 werd betrokkene een 2de maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 19 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Betrokkene heeft in totaal drie (3) aanvragen gezinshereniging ingediend (24/08/2011, 07/05/2013, 12/08/2014) op basis van zijn Belgische moeder R. A. C. (...). Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten (26/01/2012, 29/10/2013 en 10/02/2015) met een bijlage 20 dat hem betekend werd op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Betrokkene kreeg bij de betekening van de bijlage 20's steeds een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiemiddelen blijven contact houden met zijn moeder. Daarnaast staat het de moeder vrij om zijn zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 12/03/2012, 22/11/2013, 26/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd daarnaast reeds gerepatrieerd naar Chili op 17/03/2011. Betrokkene heeft hierna opnieuw drie bevelen om het grondgebied te verlaten betekend en respecteert dus duidelijk de regels niet.

Betrokkene werd op 08/05/2008 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 6 maanden gevangenis voor diefstal met braak. Alsook op 20/09/2010 werd betrokkene een 2de maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 19 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Betrokkene heeft in totaal drie (3) aanvragen gezinshereniging ingediend (24/08/2011, 07/05/2013, 12/08/2014) op basis van zijn Belgische moeder R. A. C. (...). Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten (26/01/2012, 29/10/2013 en 10/02/2015) met een bijlage 20 dat hem betekend werd op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Betrokkene kreeg bij de betekening van de bijlage 20's steeds een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen betekend op 12/03/2012, 22/11/2013 en 26/02/2015. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiemiddelen blijven contact houden met zijn moeder. Daarnaast staat het de moeder vrij om zijn zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili.

Betrokkene werd daarnaast door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven aangezien hij reeds werd gerepatrieerd in 2011, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"*

1.10. Op 22 augustus 2016 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 24 augustus 2016 wordt de afgifte van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie als onbestaande beschouwd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 194 125.

1.11. Op 7 oktober 2016 is de verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Santiago de Chili (Chili).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 7 oktober 2016 is gerepatriëerd naar Santiago de Chili (Chili). Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, stelt zijn raadvrouw zich wat het bevel om het grondgebied te verlaten te gedragen naar de wijsheid van de Raad en verklaart zij voor het overige dat het belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing behouden blijft. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*bijlage 13septies*) de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (hierna: de bestreden beslissing)

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn moeder, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“(…)”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat door verweerder geenszins wordt rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker zich reeds op 10 augustus 2016 had aangeboden bij het Dienstencentrum Gentbrugge teneinde een nieuwe aanvraag F-kaart in te dienen (cf. stuk 2).

Dat hij bij deze aanvraag alle noodzakelijke stukken had neergelegd.

Echter door de medewerkster bij het Dienstencentrum Gentbrugge werd ten onrechte toen verzoeker ook nog gevraagd een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder neer te leggen.

Omdat verzoeker dit toen niet kon neerleggen, gezien zijn moeder met vakantie was, werd de aanvraag toen niet geacteerd.

Dat in de bestreden beslissingen aan de hand van een standaardformulering wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. nu geenszins wordt aangetoond dat verzoekers moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem.

Het arrest Mokrani/Frankrijk (waarnaar verweerder in het bevel verwijst) stelt vast dat bij betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen om te genieten van de bescherming van het art. 8 E.V.R.M. bijkomende elementen dienen te worden aangetoond zoals bv het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarige kind ten aanzien van de ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, ...

Hoewel verweerder op de hoogte is dat verzoeker sedert zijn aankomst in België steeds heeft samengewoond met zijn moeder (dit blijkt immers voldoende uit de opeenvolgende aanvragen F-kaart

van verzoeker en verzoekers nieuwe aanvraag dd. 22.08.2016), heeft hij in de bestreden beslissingen echter nagelaten op een afdoende te motiveren waarom deze jarenlange samenwoning van moeder en zoon niet in aanmerking kan worden genomen als het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewone affectieve banden waardoor de gezinsband tussen verzoeker en zijn moeder wel degelijk de bescherming genieten van het art. 8 E.V.R.M.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder heeft immers nagelaten een grondig onderzoek in te stellen alvorens beslissingen te nemen aangaande verzoekers.”

4.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend.

Dat verzoeker tevens een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd.

2. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« (...) »

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod in hoofdzaak gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofde van verzoeker niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met de samenwoning van verzoeker en zijn moeder in België sinds 2012 en dit conform artikel 74/13 Vw.. Verzoeker had de intentie om op 10.08.2016 een nieuwe F-kaart aan te vragen doch door een misverstand van de administratief bediende van het Dienstencentrum werd toen deze aanvraag niet geacteerd.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

3. Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

4. Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en gezien zijn correctionele veroordelingen.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,*
- Het proportionaliteitsbeginsel,*
- De motiveringsplicht,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoekende partij houdt in haar eerste middel voor dat zij een hecht gezin vormt met haar moeder. Indien zij het land dient te verlaten, zou zij van haar moeder worden gescheiden. De uitvoering van de bestreden beslissingen zou een verregaande ingreep op haar recht op een privé- en gezinsleven uitmaken en derhalve een schending van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Er werd afdoende gemotiveerd nopens het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij in de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij een gezinsleven zou onderhouden met haar moeder dat bescherming geniet van artikel 8 EVRM. Evenmin toont zij aan dat de tijdelijke verwijdering uit België een schending zou uitmaken van dit gezinsleven.

Het loutere feit dat verzoekende partij op hetzelfde adres als haar moeder woont, volstaat op zich niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

“Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.ee.be).

Verzoekende partij toont in casu niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn, die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij geeft niet aan dat haar moeder haar niet zou kunnen vergezellen, dan wel bezoeken in het land van herkomst. Tijdens de periodes van afwezigheid kan overigens ook contact worden onderhouden via moderne communicatietechnologieën. Verweerder wijst op volgende rechtspraak:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om

haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar moeder wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De beschouwingen nopens het indienen van de verschillende verblijfsaanvragen is niet dienstig. Deze werden allen negatief afgesloten.

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en een inreisverbod, dienden te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- De motiveringsplicht,
- De zorgvuldigheidsplicht,
- Het redelijkheidsbeginsel.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek

aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij beroept zich op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Zij houdt voor dat er rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoekende partij en diens gezondheidstoestand.

Er zijn evenwel geen elementen in het dossier waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beschermenswaardig gezinsleven zou zijn, en er werd ook op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van enige medische problematiek. Er wordt thans zelfs niet uiteengezet welk probleem zich hier zou stellen.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft opgemerkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er in totaal drie aanvragen gezinshereniging werden ingediend, doch deze negatief werden afgesloten. Er werd tevens vastgesteld dat er een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan de orde is.

Verder houdt verzoekende partij als zou er geen duidelijke motivering in de bestreden beslissing staan nopens de termijn van drie jaar.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de in casu bestreden beslissing uitgevaardigd werd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, om reden dat geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij ontkent dit ook niet.

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:
“(…)”*

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod:

- *Verzoekende partij werd reeds gerepatrieerd naar Chili;*
- *Verzoekende partij heeft reeds enkele veroordelingen opgelopen;*
- *Er is geen schending van artikel 8 EVRM;*
- *Verzoekende partij werd reeds door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;*
- *Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;*
- *Geen specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.*

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die hadden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de motivering geenszins pertinent is, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris niet rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van drie jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan worden bereikt door een andere, minder lange termijn.

Verweerder laat gelden dat het volstaat dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerken, waaraan in casu – zoals hierboven uiteengezet – uitdrukkelijk voldaan is. Verzoekende partij houdt haar eigen wensen voor werkelijkheid daar waar zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris dient te motiveren waarom een inreisverbod met een termijn van drie jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan worden bereikt door een andere, minder lange termijn.

Zie in die zin:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Los van het gegeven dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedenterwerking kent, laat verweerder tot slot gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 09.12.2014 met nr. 134.781. Voormeld arrest stelt immers geenszins dat een inreisverbod moet motiveren waarom de opgelegde termijn noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Voormeld arrest stelt daarentegen wel dat een motivering aangaande de duur van het inreisverbod vereist is. Verweerder herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar. Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing eveneens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij kan niet anders dienstig voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar diende te worden betekend en er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. De bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het tweede middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij ontvangen heeft op 12 maart 2012, 22 november 2013 en 26 februari 2015, niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name het gegeven dat de verzoeker, nadat hij in 2011 al eens werd gerepatrieerd naar Chili, opnieuw drie bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en de regels dus niet respecteert, zijn veroordelingen door de correctionele rechtbank van Gent op 8 mei 2008 voor diefstal met braak en op 20 september 2010 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen tot respectievelijke

gevangenisstraffen van zes en negentien maanden, de omstandigheid dat hij niet aantoont dat zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem en dat hij via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn moeder, die hem ook in zijn land van herkomst kan bezoeken, zijn hardnekkigheid om op het grondgebied te verblijven, het belang van immigratiecontrole en de mogelijkheid om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te bekomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen:

“Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat verzoekende partij zijn moeder daadwerkelijk afhankelijk is van hem. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiemiddelen blijven contact houden met zijn moeder. Daarnaast staat het de moeder vrij om zijn zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili.”

In casu wijst de verzoeker er in het eerste middel op dat hij sinds zijn komst naar België steeds met zijn moeder heeft samengewoond, wat zou moeten blijken uit zijn opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging. De verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de jarenlange samenwoning met zijn moeder “niet in aanmerking kan worden genomen als het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan gewone affectieve banden waardoor de gezinsband tussen verzoeker en zijn moeder wel degelijk de bescherming genieten van het art. 8 E.V.R.M.”.

De Raad dient om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn moeder dermate hecht zijn dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De verzoeker wijst erop dat hij reeds jarenlang met zijn moeder samenwoont. Evenwel oordeelde het EHRM dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Door louter te argumenteren dat hij “sedert zijn aankomst in België steeds heeft samengewoond met zijn moeder”, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke elementen is gebeurd, noch dat ze kennelijk onredelijk zou zijn.

Het betoog van de verzoeker in het eerste middel dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij zich op 10 augustus 2016 had aangeboden om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, maar dat deze niet werd geacteerd doordat ten onrechte werd gevraagd een identiteitskaart van de referentiepersoon voor te leggen, dewelke hij op dat moment niet kon voorleggen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Door er louter op te wijzen dat hij een vijfde aanvraag gezinshereniging wenste in te dienen, toont de verzoeker immers nog steeds geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Bovendien wordt er in de tweede bestreden beslissing tevens op gewezen dat de verzoeker “steeds via de moderne communicatiemiddelen (kan) blijven contact houden met zijn moeder” en dat het zijn moeder daarnaast “vrij (staat) om zijn (sic) zoon te bezoeken in zijn land van herkomst Chili”, wat door de verzoeker niet wordt betwist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten *“waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij heeft ontvangen op 12 maart 2012, 22 november 2013 en 26 februari 2015 niet heeft uitgevoerd. In tegenstelling tot wat de verzoeker in het tweede middel tracht voor te houden, is de motivering inzake de duur van het inreisverbod niet beperkt tot de loutere vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en zijn correctionele veroordelingen, maar is deze motivering ruimer, nu ook nog rekening wordt gehouden met het gezinsleven tussen de verzoeker, als meerderjarige, en zijn moeder. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook zeer duidelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat van enige willekeur sprake is.

Waar de verzoeker in het tweede middel nog verwijst naar het arrest nr. 134 781 van 9 december 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing die het voorwerp uitmaakte van het beroep dat heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.3.7. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN